

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: L.B.T., nar. ...**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2016, čj. MV-63048-7/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 1. 2014, čj. OAM-25595-20/DP-2013, kterým bylo rozhodnuto tak, že řízení o žádosti se zastavuje dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť nebyly doloženy zákonem stanovené náležitosti. Konkrétně se jednalo o řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě, která byla podána podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*).

II. Žaloba

Žalobce v žalobě primárně namítal, že rozhodnutí žalované odporovalo požadavkům na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu (§ 89 odst. 2 správního řádu), neboť žalovaná zcela rezignovala na vypořádání se s odvolacími námitkami a prvoinstanční rozhodnutí přezkoumala nedostatečně (k tomuto srov. obdobný žalobní bod e.), a žalovanou rovněž nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční bylo v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů (§ 2, 3 a 4 správního řádu).

Žalobce v první řadě pod bodem a. napadal přepjatý formalismus v rozhodování správních orgánů obou stupňů, neboť byl přesvědčen, že správní orgán I. stupně pochybil, jestliže řízení usnesením zastavil, a žalovaná toto pochybení aprobovala, čímž zatížila i své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce se totiž domníval, že nebyly dány podmínky pro zastavení řízení, naopak byl přesvědčen, že správní orgán I. stupně měl rozhodnout ve věci samé.

Pod bodem b. žalobce namítal pochybení co do zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně se přiměřeností vůbec nezabýval v důsledku toho, že řízení nesprávně zastavil, a nápravu nepřineslo ani odvolací řízení.

V návaznosti na výše vznesenou námitku přepjatého formalismu byl žalobce pod bodem c. rovněž přesvědčen, že žalovaná pochybila, jestliže vůbec nepřihlížela k dokumentům, které žalobce zaslal spolu s odvoláním. Podle žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí provedla tzv. sofistikované odůvodnění zjevné nespravedlnosti, postupovala tak přepjatě formalisticky, aniž by šetřila práv a oprávněných zájmů žalobce, a zcela ignorovala individuální okolnosti daného případu. Věc je o to závažnější, že v důsledku přepjatě formalistického rozhodování správních orgánů došlo k velmi výraznému zásahu do životní situace žalobce. Žalobce k této námitce dále uvedl výklad Ústavního soudu s odkazem na nálezy III. ÚS 150/99.

Podle žalobce tvoří správní řízení dle ustálené správní judikatury jeden souvislý celek (bod d.); odvolávání se na koncentraci řízení považoval žalobce za nesprávné. Jestliže žalobce řádně doložil požadované doklady, byť některé v odvolacím řízení, rozhodně nemělo být aprobováno usnesení o zastavení správního řízení. Napadené i prvostupňové rozhodnutí tak bylo zatíženo nezákonností.

V neposlední řadě pod bodem f. žalobce namítal nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně a následně správního orgánu odvolacího, pokud jde o závaznost stanovení lhůty. Ačkoliv žádost vykazovala vady, správní orgán I. stupně byl povinen pomoci účastníkovi s odstraněním těchto vad a zároveň byl povinen určovat lhůtu ke zjednání nápravy prostřednictvím usnesení, neučinil tak a vyzval žalobce pouhým přípisem, protože v konečném důsledku nebyla určena vlastně žádná lhůta k provedení úkonu, resp. zjednání nápravy. Nebyla-li tedy určena lhůta způsobem, který zákon vyžaduje, tak platí, že nebyla určena vůbec. Pokud nebyla určena lhůta ke zjednání nápravy, tak byl porušen § 45 odst. 2 správního řádu, který za nutnou náležitost výzvy k odstranění vad žádosti považuje určení přiměřené lhůty k provedení předmětného úkonu.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Ve svém vyjádření žalovaná zrekapitulovala, že žalobce ve stanovené lhůtě, do vydání usnesení o zastavení řízení ani následně nepředložil náležitosti požadované podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně vyzván k odstranění vad žádosti, byla mu poskytnuta dostatečná lhůta, přičemž na základě jeho žádosti bylo řízení ještě dvakrát přerušeno za účelem doložení chybějících náležitostí, vždy na dobu třiceti dnů, a současně byl žalobce poučen o následcích vytýkaných vad.

Zákon o pobytu cizinců v příslušných ustanoveních stanoví, které náležitosti musí žádost o pobyt na území obsahovat. Pokud účastník řízení některou z obligatorně požadovaných náležitostí ani po výzvě správního orgánu ve stanovené lhůtě nepředloží, jedná se o podstatnou vadu žádosti, která brání správnímu orgánu v pokračování v řízení, a jsou dány důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Rozhodnutí podle tohoto ustanovení je rozhodnutím procesním, při kterém správní orgán nezkoumá přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života účastníka. K tomu, aby se správní orgán mohl žádostí meritorně zabývat, musely by být doloženy všechny zákonem stanovené náležitosti. Jestliže vada žádosti znemožní správnímu orgánu žádost projednat, je pojmově tato vada podstatnou. Žalovaná odkázala na ustálenou soudní judikaturu, jmenovitě pak na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, čj. 11 A 134/2015-29.

V otázce koncentrace řízení poukázala žalovaná např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, kde je konstatováno, že pokud žalobce ve stanovené lhůtě nedoložil některé z obligatorně požadovaných dokladů, „nemohlo ministerstvo žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti [povolení] k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět“.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem

Nařízeného ústního jednání se zúčastnila zástupkyně žalobce na základě substituční plné moci, žalovaná se z účasti na jednání předem omluvila. Zástupkyně žalobce setrvala na podané žalobě a dodala následující. K žalobní námitce přepjatého formalismu spočívajícího v neopodstatněném zastavení řízení doplnila odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, čj. 4 As 11/2012-36, a rozhodovací praxi žalované (rozhodnutí pod čj. MV-51009-4/SO-2016), kdy důraz byl kladen na meritorní projednání věci namísto procesního zastavení řízení, jestliže meritorní projednávání věci již začalo (byla zde výzva k odstranění vad). V případě žalobce zde jednak byla výzva, jednak došlo k předvolání žalobce k výslechu. Navíc některé požadavky ve výzvě nejsou zákonem stanovené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (např. ověřené podpisy na potvrzení o zajištění ubytování). Zástupkyně žalobce z toho vyvozovala, že správní orgán přistoupil k jistému meritornímu posouzení žádosti, a až po učinění těchto kroků se rozhodl řízení zastavit, což již v této fázi nebyl oprávněn učinit. K námitce ohledně nevypořádání se s doloženými dokumenty poukázala na rozhodnutí žalované pod čj. MV-130924-4/SO-2015, kde žalovaná dovodila specifičnost pobytového řízení o žádosti a umožnění dokládání nových dokladů i během odvolacího řízení. K tomu, jaký rozdíl může být v dopadu rozhodnutí o zamítnutí žádosti a o zastavení řízení, zástupkyně žalobce opětovně odkázala na rozsudek pod čj. 4 As 11/2012-36.

Po zkonstatování podstatného obsahu vyjádření žalované a průběhu správního řízení dle správního spisu zástupkyně žalobce v konečném návrhu setrvala na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve specifikované výši.

V. Vlastní argumentace soudu

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Žalobu posoudil pouze v mezích včas uplatněných žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. (tj. zejména v mezích bodů **a.-f.** v podané žalobě).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Odkazující ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stvrzuje mj. použitelnost ustanovení § 46 odst. 7 téhož zákona také na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Podle § 46 odst. 7 písm. e) zákona o pobytu cizinců: *„K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit, jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální*

zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. “

Ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu stanoví, že „[ř]ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. “

Pro projednání žaloby a rozhodnutí o ní vzal soud za základ následující skutečnosti, jak vyplývají ze správního spisu: Žalobce podal prostřednictvím svého tehdejšího zástupce Mgr. R.S., advokáta, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, která byla předána k poštovní přepravě dne 19. 5. 2013. Přílohou tiskopisu žádosti byla mj. smlouva o výkonu funkce jednatele společnosti Reality MAVAN, s.r.o., uzavřená mezi žalobcem a jmenovanou společností. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 21. 5. 2013 vyplynulo, že žalobce má povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě od 27. 6. 2011 do 26. 6. 2013. Žádost žalobce nebyla bezvadná, proto ho správní orgán I. stupně vyzval k doložení náležitostí žádosti (cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování s ověřeným podpisem ubytovatele, doklad prokazující úhrnný měsíční příjem, potvrzení finančního úřadu o tzv. bezdlužnosti žadatele a o tzv. bezdlužnosti společnosti a potvrzení příslušné správy sociálního zabezpečení o tzv. bezdlužnosti žadatele a o tzv. bezdlužnosti společnosti) výzvou ze dne 23. 5. 2013 a v této výzvě stanovil k odstranění vad lhůtu 30 dnů od doručení výzvy. Usnesením ze dne 23. 5. 2013 bylo řízení přerušeno na dobu stanovenou ve výzvě z téhož dne. Žalobce postupně dokládal požadované dokumenty. Na základě žádosti žalobcova zástupce byla lhůta k odstranění vad dvakrát prodloužena (usneseními čj. OAM-25595-11/DP-2013 a OAM-25595-15/DP-2013). Žalobci bylo zasláno předvolání k výsledku na den 9. 1. 2014, nicméně zásilka byla správnímu orgánu vrácena z důvodu nevyzvednutí. O konaném výsledku byl vyrozuměn i zástupce žalobce. Ten následně omluvil nepřítomnost žalobce a požádal o stanovení nového termínu výsledku. Dne 31. 1. 2014 vydal správní orgán I. stupně usnesení čj. OAM-25595-20/DP-2013, jímž řízení o žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Důvodem bylo, že žadatel neodstranil v poskytnuté lhůtě nedostatky žádosti, když nedoložil potvrzení z finančního úřadu a ze správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti společnosti. Zástupce žalobce podal proti tomuto usnesení blanketní odvolání datované 18. 2. 2014 s tím, že je odůvodní do 15 dnů. Jelikož tak neučinil, byl vyzván k odstranění vad odvolání výzvou ze dne 3. 4. 2014. Následně byly správnímu orgánu soustavně zasílány dodatky k odvolání v podobě dokumentů od žalobce. Dne 5. 10. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno oznámení o převzetí právního zastupování současným zástupcem Mgr. Petrem Václavkem, advokátem. Žalovaná vydala napadené rozhodnutí dne 12. 9. 2016 s tím, že odvolání zamítla.

Ad **a.** a **c.** soud neměl za to, že zastavení řízení správním orgánem I. stupně představovalo přepjatý formalismus ze strany správního orgánu. Oba doklady, kvůli jejichž absenci bylo řízení zastaveno, jsou vyžadovány přímo a výslovně zákonem, konkrétně ustanovením § 46 odst. 7 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jako nutné přílohy tiskopisu žádosti. Jestliže tedy správní orgán trval na jejich předložení, měl tento jeho požadavek oporu v zákoně. Povinností žalobce jako účastníka řízení bylo doložit veškeré nezbytné náležitosti. Tento závěr zdejšího soudu je možno podepřít rovněž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, který pojednával o skutkově obdobné věci a bylo

v něm uzavřeno: „Je nesporné, že stěžovatel nedoložil k žádosti zákonem požadované náležitosti, a že je nedoložil ani v následně správním orgánem stanovené lhůtě [...] Vzhledem k tomu, že v daném případě stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení, ministerstvo postupovalo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení zastavilo. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. Nejednalo se proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem.“

Ad **b.** soud konstatoval, že otázka přiměřenosti se v případě procesních rozhodnutí (např. právě usnesení o zastavení řízení) nezkoumá. Nelze tedy vytýkat správnímu orgánu, že se touto záležitostí nezabýval, když k tomu ze zákona ani nebyl povinen. Postoj soudu je takový, že kde je to výslovně uvedeno, přiměřenost se zkoumá, jinak tato povinnost dána není. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, platí: „Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového vyjádření § 174a zákona o pobytu cizinců [...] lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů. Dané ustanovení však neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit.“ Z toho je zřejmé, že dokonce ani v případě meritorních rozhodnutí není povinností správního orgánu přiměřenost zkoumat vždy.

Ad **d.** soud shledal, že argumentace jednotností řízení a prolomením zásady koncentrační nepokrývá zcela konkrétní projednávaného případu. Již správní orgán I. stupně došel k tomu, že nebyly předloženy dva dokumenty, a sice potvrzení o bezdlužnosti společnosti, jejímž jednatelem je žalobce, od finančního úřadu a od příslušné správy sociálního zabezpečení. Na tom postavil prvoinstanční rozhodnutí. Tehdejším zástupcem žalobce bylo podáno toliko blanketní odvolání, které nebylo ani dodatečně nijak odůvodněno. Po bedlivém prostudování správního spisu soud zjistil, že chybějící dokumenty nebyly předloženy ani v odvolacím řízení. Byť by bylo teoreticky možné zabývat se otázkou koncentrace řízení, pro nyní projednávaný případ se daná námitka jeví jako lichá. Ani v době vydávání odvolacího rozhodnutí totiž nebyly tyto dokumenty v dispozici žalované.

Pokud jde ad **e.** o přezkoumávání prvoinstančních rozhodnutí a o rozsah přezkumu, § 89 odst. 2 správního řádu klade na odvolací správní orgán následující požadavky: „Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“ Jak již bylo uvedeno výše, v nyní projednávané věci nebyly specifikovány žádné odvolací námitky, proto je žalovaná ani nemohla vypořádat. Při přezkoumávání procesního rozhodnutí se navíc zkoumá toliko existence důvodů pro takové procesní skončení věci. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela z toho, že ustanovení § 46 odst. 7 zákona o

pobytu cizinců vymezuje podstatné náležitosti žádosti, ty však nebyly předloženy ani při podání žádosti, ani později po řádné výzvě správního orgánu k odstranění vad v rámci stanovené a následně prodlužované lhůty, byť byl žalobce poučen o důsledcích neodstranění vad. Ke koncentrační zásadě dle § 82 odst. 4 správního řádu se pak žalovaná vyjádřila tak, že podmínka tam stanovená není v posuzovaném případě naplněna, neboť „[p]ožadované doklady nebyly předloženy ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně ani do vydání usnesení, případně společně s podáním odvolání a z výše uvedeného je zřejmé, že k prodloužení došlo z důvodu nečinnosti účastníka řízení.“ Soud na tomto základě shledal, že odvolací správní orgán dostal svým povinnostem dle § 89 odst. 2 správního řádu.

Situace stran výzvy k odstranění vad a lhůty k jejich odstranění, kterou žalobce činí spornou pod bodem f., je o něco složitější. Z výše shrnutého obsahu správního spisu je patrné, že správní orgán vyhotovil předmětnou výzvu datovanou 23. 5. 2013, ve výzvě byla stanovena třicetidenní lhůta a výzva měla povahu neformálního přípisu. Speciální usnesení o stanovení lhůty nebylo vydáno, avšak usnesením o přerušení řízení z téhož dne byla s odkazem na výzvu tato lhůta autoritativní mocí de facto aprobována. Podstatnější oporu pro závěry soudu představovala judikatura Nejvyššího správního soudu, a sice rozsudek ze dne 8. 11. 2016, čj. 5 Azs 115/2016-34. Nejvyšší správní soud v něm formuloval tyto závěry: „Jednou ze stěžovatelčiných námitek bylo, že ji správní orgán I. stupně vyzval k odstranění vad žádosti a stanovil jí k tomu lhůtu přípisem, ačkoli lhůta k odstranění vad žádosti měla být stanovena usnesením s ohledem na § 39 odst. 1 správního řádu. Otázkou, jakou má mít výzva k odstranění vad žádosti formu, se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě rozhodnutí a dovodil, že § 39 správního řádu zmocňuje správní orgán k určení lhůty k provedení úkonu ve správním řízení obecně tam, kde vyvstane potřeba poskytnout účastníkovi lhůtu a ta přímo nevyplývá ze zákona. Oproti tomu § 45 odst. 2 správního řádu zmocňuje správní orgán ke stanovení lhůty pouze v řízení o žádosti tehdy, když zde vyvstane potřeba odstranění vad žádosti. Správní orgán poté k odstranění vad žadateli pouze poskytne (nikoliv závazně určí) přiměřenou lhůtu. Vzhledem k tomu, že § 45 odst. 2 správního řádu formu této výzvy nijak nepředepisuje a podle § 76 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán rozhoduje usnesením jen v případech stanovených zákonem, je zřejmé, že poskytnutí lhůty (resp. vydání výzvy k odstranění vad žádosti) není nezbytné učinit formou usnesení [...] S ohledem na uvedené tak nelze přisvědčit stěžovatelčině námitce, že lhůta nebyla stanovena způsobem, který vyžaduje zákon.“ Nejvyšší správní soud tudíž v daném případě obdobnou situaci nepovažoval za vadnou. V nyní projednávané věci je z materiálního hlediska třeba zmínit i to, že ačkoliv zde nebylo výslovné usnesení o stanovení lhůty k odstranění vad žádosti, zástupce žalobce se snažil tuto lhůtu splnit a naplnit požadavky obsažené ve výzvě a vycházející ze zákona. Výzva mu tedy byla zcela srozumitelná. Zároveň byla lhůta na jeho žádost dvakrát prodloužena. Nejvyšší správní soud tedy říká, že není nutné vyzývat k odstranění vad a stanovovat lhůtu usnesením, a v tomto případě zde nebyly ani z hlediska materiálního pochybnosti, že správní orgán něco takového učinit měl. Lze doplnit, že v dalším průběhu řízení došlo k tomu, že požadavky formulované ve výzvě, které jsou již *ex lege* poměrně rozsáhlé, byly naplněny jen částečně. To byl také důvod pro zastavení řízení.

V naprosto obecné rovině bylo v samém úvodu žaloby namítáno porušení § 68 odst. 3 a § 2, 3 a 4 správního řádu. Nebylo nijak specifikováno, v čem měla pochybení správních orgánů spočívat, proto soud jejich postup přezkoumal rovněž toliko obecně, přičemž

neshledal žádné procesní vady. Napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, byla v něm obsažena východiska žalované i její úvahy, na něž logicky správně navazovaly učiněné závěry. Stav věci byl náležitě zjištěn, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a neporušily žádné ze základních zásad jejich činnosti.

Zcela okrajově je třeba k tomu, co bylo dle názoru soudu řečeno nad rámec žaloby, zmínit následující poznatky: Jestliže jsou splněny zákonem stanovené podmínky podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, správní orgán může řízení zastavit. Podmínku „zabránění pokračování v řízení“ nechápe soud absolutně. Kdyby byla tato podmínka absolutizována, prakticky každé správní řízení by bylo možno „dotáhnout“ k zamítnutí žádosti a nebylo by možné sahat k zastavení řízení. Jestliže není předložen zákonem požadovaný doklad, byla tu příslušná výzva a marně uplynula příslušná lhůta, pak má soud za to, že podmínky § 66 odst. 1 písm. c) jsou splněny. Ani zdejší soud nemíní stavět na jednu úroveň zastavení řízení a zamítnutí žádosti. Dále to, že zde byla učiněna výzva k dostavení se ke správnímu orgánu za účelem účastnického výsledku, ještě nevytváří závazek správních orgánů, spočívající v povinnosti rozhodnout meritorně. Je pravdou, že předvolání k výsledku bylo nadbytečným úkonem, jehož smysl soud nezná, a ani žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí jeho význam na základě předloženého spisu nebyla schopna odhalit. Nicméně to není důvod k překlopení celé podstaty věci z roviny možnosti procesního skončení řízení do roviny požadavku nebo závazku pro správní orgán, aby rozhodl meritorně – zamítnutím. Soud však ještě jednou zdůrazňuje, že argumentace v tomto odstavci je pouze doplňková, neboť soud neshledal, že by argumenty vznesené tímto směrem v rámci ústního jednání bylo možno považovat za konkretizaci včasně uplatněných žalobních bodů.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalovaná však žádné náklady řízení v rámci řízení neuplatnila, a proto jí ani jejich náhrada nebyla přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 13. září 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková